

[Kristen Østergaard.]

ningsudvalg udgør et mindretal af et samlet råd; det er hensigten. Jeg bliver jo altså nødt til at præcisere det her og bede formanden om, at vi får denne udvalsbehandling mellem anden og tredje behandling, for at venstre kan stille dette rimelige ændringsforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1-6

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 om, at § 7 udgår, *vedtoges uden afstemning*, hvorved § 7 betragtedes som forkastet.

§§ 8-18, ændringsforslag nr. 2, § 19, således ændret, og § 20

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om naturgasforsyning.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 216) findes i tidenden sp. 4860, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1893).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

K. J. Mortensen: Jeg finder, at vi i udvalget har fået udtømmende svar på de spørgsmål, vi har stillet med hensyn til forslag til lov om naturgasforsyning. Jeg er også yderst tilfreds med, at ministeren har stillet ændringsforslag nr. 1, idet jeg finder, det er vigtigt, at et folketingsudvalg på 17 medlemmer får mulighed for at følge udviklin-

gen i problemerne vedrørende naturgasforsyningen, idet dette er et nyt felt, hvor man måske kan blive udsat for, at der opstår problemer. Det skal ikke forstås som et mistillidsvotum til ministeren: at han ikke skulle kunne klare problemerne — må jeg sige det med det samme — men som en foranstaltning af hensyn til udviklingen, som ikke gerne skal løbe fra os; især da det kan komme til at dreje sig om spørgsmål af stor samfundsmæssig interesse, finder jeg det rigtigt, at vi snarest muligt får nedsat dette udvalg, så at vi kan følge de oplysninger, der kommer fra ministeren.

Jeg er også tilfreds med de svar, ministeren har givet som uddybning af udtalelserne i fremsættelsestalen vedrørende samarbejdet med A. P. Møller-selskaberne, som har koncession på indvinding af kulbrinter m. m.

Må jeg sige, at den i betænkningen anførte mindretalsudtalelse efter min mening ikke er helt korrekt, idet jeg ikke finder, man kan sige, at der er juridisk uenighed om rækkevidden af følgerne af denne lov med hensyn til A. P. Møller-selskabernes koncession efter det notat, som bl. a. er optrykt som underbilag 1 og 4 til bilag 1 og underbilag 1 til bilag 2. Jeg kan sige, at for socialdemokratiets vedkommende er vi fuldt ud tilfreds med det foreliggende materiale, og vi anbefaler, at lovforslaget vedtages.

Niels Ravn: Under den meget grundige udvalgsbehandling har vi i udvalget kun fået en enkelt henvendelse udefra. Den er kommet fra Kommunernes Landsforening, og den gik i al enkelthed ud på, at man ønskede at sikre sig i det tilfælde, hvor et kommende transmissionsselskab for naturgas ville komme til at tangere områder, hvor man endnu har det, man kalder bygasforsyning, at man da vil forhandle med de pågældende kommuner, således at de får mulighed for at blive tilkoblet et sådant kommende transmissionssystem, hvis interessen derfor er til stede. Jeg er meget tilfreds med den positive besvarelse, ministeren i den anledning har afgivet, hvori der gives udtryk for, at naturligvis vil man optage sådanne forhandlinger med disse interesserede kommuner for på bedst mulig vis at kunne få udnyttet denne energikilde også i de bestående anlæg, hvis det er praktisk ladsigterligt.

[Niels Ravn.]

Derudover vil jeg gerne sige, at når vi fra det konservative folkepartis side allerede under første behandling i princippet kunne give tilslutning til lovforslaget, skyldtes det ikke mindst ministerens fremsættelsestale og i særdeleshed slutningsafsnittet i denne tale, som vi lægger megen vægt på i den konservative folketingsgruppe. Vi lægger så megen vægt på den, at jeg vil tillade mig her ved anden behandling at sætte en streg under denne udtalelse ved at citere den, den findes i Folketingets Forhandlinger 1971-72, sp. 3754, og lyder:

„I relation til bevillingen til efterforskning og indvinding af kulbrinter m. v., som er givet A. P. Møller-selskaberne, er det regeringens hensigt at søge etableret et nært samarbejde mellem disse og staten, jfr. herved den af ministeren offentliggjorte arbejder med bevillinghaverne indgåede samarbejdsaftale af 17. februar 1972. Ved administrationen af loven og det hertil knyttede bevillingssystem vil den bevilling, som i sin tid er givet A. P. Møller-selskaberne, blive respekteret, og under varetagelse af rimelige samfundsmæssige interesser vil bevillingshaverne kunne påregne at få sådanne tilladelser eller bevillinger, der vil gøre det muligt for dem at udnytte fundne forekomster af naturgas.“

Jeg vil meget gerne sætte en streg under denne udtalelse, der har været meget væsentlig for os.

I relation hertil vil jeg også pege på en skrivelse fra ministeren til udvalget af 15. maj, hvor ministeren uddyber og understreger denne udtalelse og citerer sig selv netop således, som jeg her har fremhævet. Denne skrivelse er optrykt som bilag 1 til betænkningen, og vi er meget tilfreds med, at på udvalgets opfordring er den korrespondance, der har været ført imellem Dansk Undergrunds Consortium og ministeren, vedlagt betænkningen som bilag.

Hertil er så føjet et ændringsforslag, som jeg mener yderligere understreger denne udtalelse, idet det for det første i den nye paragrafs stk. 1 fastslås, at der nedsettes et udvalg til løbende at følge udviklingen på dette meget væsentlige område. Jeg vil navnlig pege på og understrege stk. 2 i den nye paragraf, hvori det siges, at forinden handelsministeren meddeler tilladelse eller be-

villing i henhold til lovforslagets § 1, stk. 1, forelægges sagen for det i stk. 1 nævnte udvalg.

Med de udtalelser, ministeren har fremsat dels skriftligt i fremsættelsestalen og i materialet til udvalget, dels mundtligt under udvalgsbehandlingen, og med den sikring for en parlamentarisk kontrol af udviklingen på dette for os alle meget væsentlige område og for så vidt også på til dels ukendte, nye områder — for der er jo endnu mange faktorer, der gør, at i faktisk ikke har fuldt kendskab til, hvordan udviklingen vil forme sig — mener jeg, der er skabt sikkerhed for, at alle berettigede interesser vil blive tilgodeset, og at også allerede indgåede aftaler vil blive tilgodeset og respekteret fremover.

På denne baggrund kan jeg på det konservative folkepartis vegne anbefale, at vi stemmer for de stillede ændringsforslag og for lovforslaget som helhed.

Guldberg: Jeg må begynde med at sige, at vi fra venstres side, ligesom jeg gav udtryk for det under første behandling, er enige i det rigtige i at få etableret en ensartet sammenhængende ordning for vor naturgasforsyning, således som dette lovforslag tilsigter, og jeg skal tilføje, at vi er enige i de ændringsforslag, der fremkom under udvalgsarbejdet. På disse punkter og dermed også på synet på denne lovgivning i al almindelighed er der altså ikke større uenighed.

Jeg har imidlertid nogle problemer — det ene er af juridisk karakter, og det andet gælder spørgsmålet om ministerens oplysningspligt over for folketinget — som jeg gerne vil komme med nogle bemærkninger om.

Det vil være rimeligt at begynde med, om jeg så må sige, det materielle i sagen. Det foreligger nu, så vidt jeg kan se, fuldt oplyst for udvalget gennem det sidste bilag, som jo på den anden side er kommet til udvalget på et tidspunkt, hvor man ikke kan sige der ligefrem har været særlig god tid til at få det drøftet. Det er muligt, at dette har medført, at der stadig resterer visse misforståelser eller uklarheder; jeg håber ligesom hr. K. J. Mortensen, at de så kan blive afklaret her under anden behandling, så vi ikke behøver at bede om at få lovforslaget til fornyet udvalgsbehandling.

[Guldberg.]

Det, der foreligger i bilagene, og som altså er noget, udvalget kun har fået lejlighed til at se på lige til allersidst, umiddelbart før betænkningens afgivelse, er dels en skrivelse fra A. P. Møller af 9. marts 1972, hvor der står, at det udarbejdede lovforslag er klart i strid med den retsstilling osv., dels et responsum fra højesteretssagfører Gorrissen af 13. marts 1972, der konkluderer i følgende:

„Lovforslaget vil således være i strid med den retsstilling, der siden 8. juli 1962 har været sikret. . .“

Over for disse står et notat fra handelsministeriet, et referat af et møde af 13. marts 1972, og i tilknytning til dette erklæringer, først og fremmest fra kammeradvokaten. Jeg bemærker — og det er her, uklarheden kommer, men den kan vi måske få fjernet nu — at medens vi i første omgang — sådan var i hvert fald mit indtryk ved den mundtlige oplæsning, der fandt sted af kammeradvokatens erklæring — måtte tage det som et udtryk for, at såvel justitsministeriets lovkontor som kammeradvokaten var af den opfattelse, at de påstande, der var fremsat fra koncessionshaveren og hans sagfører, ikke var noget, man behøvede at tage hensyn til, så viser det sig, når man får lejlighed til at gennemgå materialet, at disse erklæringer alle henviser til, hvorvidt man kan tiltræde notatet om mødet den 13. marts 1972 og de i dette omtalte 5 punkter.

Om disse 5 punkter vil jeg gerne sige, at jeg betragter i hvert fald de 4 af disse udtalelser som ganske selvfølgelige og kan ikke se, de skulle kunne give anledning til nogen diskussion. Men jeg vil gerne sige om punkt 3 i underbilag 1 til bilag 1, at det siger i hvert tilfælde noget andet end det, der indtil da forelå for mig. Der siger man nemlig udtrykkelig:

„Der er enighed om, at lovforslaget ikke i sig selv indebærer ekspropriation af rettigheder efter A. P. Møller-bevillingen“ — når jeg fra nu af taler om ekspropriation, er det ikke spørgsmålet om ekspropriationsrealer, men det er denne bestemte problemstilling af rettigheder efter A. P. Møller-bevillingen —

„men at der ved administrationen af loven og det hertil knyttede bevillingssystem må tages nødvendige og rimelige hensyn“ —

og så sætter jeg en tyk streg under ordene nødvendige og rimelige hensyn, men først og fremmest nødvendige —

„til A. P. Møller-selskabernes muligheder for . . .“

Dette må jeg forstå således, at de embedsmænd, der nu har deltaget i dette møde; derunder justitsministeriets lovkontors og kammeradvokaten, som har tiltrådt og netop udtrykkelig knytter sin godkendelse til dette dokument, er enige om, at selve lovforslaget ikke er en ekspropriation — og det er jeg enig i — men at man må tage nødvendige hensyn ved administrationen, hvilket må betyde, at man, hvis man undlød at tage nødvendige hensyn, kunne komme i en situation, hvor man kunne træffe dispositioner af ekspropriationslignende karakter eller ligefrem ekspropriation. Altså, man kunne administrere loven således, at den kunne medføre et erstatningsansvar; sådan må jeg udlægge den juridiske fortolkning af udtalelserne såvel fra embedsmændene som fra kammeradvokaten.

Her er altså tale om, at denne lov, som jeg i øvrigt ikke går imod, giver handelsministeren en hjemmel, som i givet fald vil kunne administreres på en måde, der kan medføre erstatninger og få karakter af en ekspropriation.

Når man nu er tilhænger af, at vi skal have lavet et ensartet system, må man altså også erkende, at der kan ligge nogle rettigheder — det er det, man gør her — som på en måde kan komme ind i billedet, og som der må tages hensyn til. Jeg synes ikke, at handelsministeren i sin fremsættelsestale har gjort det klart for os, at det var det, der var tale om. Jeg synes, at handelsministeren burde have gjort det klart — og nu er jeg mere ovre i forholdet til folketinget; jeg mener, at det må høre med til den oplysningspligt, som en minister har over for folketinget, og at det må høre med i det materiale, som et folketingsudvalg skal have til bedømmelse af en sag som denne, at få en så afgørende oplysning som den, der nu er fremkommet, og som jo altså går ud på, sådan må jeg forstå det, at der er fastholdt et juridisk forbehold. Så kan man diskutere, hvordan man vil administrere i forhold til dette, men der er fastholdt et juridisk forbehold, og det var folketinget ikke bekendt med ved første behandling; først næsten ved

[Guldberg.]

en tilfældighed er det blevet oplyst over for folketingsudvalget.

Det, jeg gerne vil bede om at få afklaret her ved anden behandling — og det er selvfølgelig også med henblik på at kunne opnå enighed om disse foranstaltninger — er, om ministeren — og det mener jeg vil kunne klares ved en udtalelse fra ministeren — mener, der er identitet, hvad jeg altså ikke mener, imellem hans udtalelse i fremsættelsestalen og det, der står først og fremmest i punkt 3 i notatet fra mødet af 13. marts, og det, som er tiltrådt af kammeradvokaten. Så vil jeg forstå det på den måde, at ministeren er enig i, at det er det, der er det relevante, og så skulle for så vidt det synspunkt, jeg her har fremført vedrørende det materielle, være tilgodeset.

Det andet, jeg gerne vil spørge ministeren om, er, om han ikke i princippet er enig i — så kan vi jo diskutere den enkelte sag — at oplysninger af denne karakter er en naturlig del af det materiale, som man bør tilstille folketinget ved behandling af et lovforslag, og at dette er både af relevans og endda ikke uvæsentligt for bedømmelsen af lovforslaget.

Bernhard Baunsgaard: På den radikale gruppes vegne skal jeg som de tidligere ordførere give tilslutning til fremme af dette lovforslag.

Med hensyn til det rejste spørgsmål om forholdet til A. P. Møller og den eneretsbevilling, A. P. Møller-selskaberne har fået, kan jeg kun sige, at jeg finder det rimeligt, at det bliver draget frem her i folketinget, men så må jeg nok også tilføje, at det forekom mig, at den højtærede minister netop i sin fremsættelsestale drog forholdet til A. P. Møller-selskaberne frem, og nu har jeg lige siddet og kigget førstebehandlingen igennem, og jeg mener også, at flere af ordførerne — om ikke alle — var inde på det, så jeg føler, at vi i og for sig er dækket ind på det område. Men en bekræftelse kan dog aldrig skade.

Morten Lange: Det er fuldstændig rigtigt, at forholdet til A. P. Møllers eneretskoncession har været belyst allerede ved førstebehandlingen og nu altså igen kommer ind i diskussionen i kraft af de henvendelser, der

er kommet til udvalget, de oplysninger, vi har fået.

Jeg skal på mit partis vegne blot gøre opmærksom på, at jo tættere denne lov går på koncessionen, jo mere rimelig og fornuftig er loven. Om en eller anden tæthedsgrad til sin tid skal afgøres ved et domstolsspørgsmål, er vel ikke andet end, hvad man kan forvente, når man netop agter at lægge loven så tæt ind til koncessionens rettigheder som overhovedet muligt.

I øvrigt er det min fornemmelse, sagt i al fredsommelighed, at man har inddraget firmaet A. P. Møller og dermed koncessionshaverne så tæt i hele spørgsmålet om dette selskabs funktion, at det såmænd vil undre mig meget, om den retssag nogen sinde kommer på tale.

Handelsministeren (Erling Jesnén): Må jeg også her indledningsvis takke for et meget grundigt udvalgsarbejde og for de meget positive bemærkninger fra en række af ordførerne om det materiale, der er tilgået dem, og den åbenhed og dybde, dette materiale har haft.

Diskussionen i dag kunne jo godt give et indtryk af, at der var uenighed om det væsentlige i denne lovgivning. Det skyldes, at vi hovedsagelig kun beskæftiger os med et meget lille hjørne af dens muligheder og nødvendighed, og jeg vil gerne understrege, at det afgørende og væsentlige for mig er, at der er behov for en lov om naturgasforsyning, at denne lov må komme på dette tidspunkt, og at den må have det indhold, den har.

Derudover er der det særlige problem, som har været rejst, og som specielt hr. Guldberg i dag har peget på: forholdet mellem en lov om naturgasforsyning og koncessionen til DUC og A. P. Møller-selskaberne. Der må jeg have lov at takke både hr. K. J. Mortensen, hr. Niels Ravn, hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Morten Lange for deres vurdering af den oplysning, de har modtaget allerede i min fremsættelsestale, og for senere oplysning. Jeg må have lov at sige til hr. Guldberg, at jeg ikke på noget tidspunkt har ønsket eller har tænkt mig at forholde folketinget eller et folketingsudvalg væsentlige oplysninger, og at det netop bl. a. af den grund var mig magtpåliggende i min fremsættelsestale at få peget på DUC-pro-

[Handelsministeren.]

blematikken, så den var rejst allerede på dette tidspunkt, og jeg må især takke hr. Niels Ravn og hr. Bernhard Baunsgaard for deres markering af denne situation.

Det afgørende i spørgsmålet mener jeg at have besvaret både i min fremsættelsestale i og min senere skriftlige besvarelse, der var knyttet til det samråd, jeg havde med udvalget den 15. maj. Jeg vil gerne på ny understrege det, som allerede hr. Niels Ravn citerede fra fremsættelsestalen:

„Ved administrationen af loven og det hertil knyttede bevillingssystem vil den bevilling, som i sin tid er givet A. P. Møller-selskaberne, blive respekteret, og under varetagelse af rimelige samfundsmæssige interesser vil bevillingshaverne kunne påregne at få sådanne tilladelser eller bevillinger, der vil gøre det muligt for dem at udnytte fundne forekomster af naturgas.“

Nu rejser hr. Guldberg specielt problematikken knyttet til besvarelsen af handelsministeriet støttet af justitsministeriets lovkontor, af ministeriet for offentlige arbejder og senere tiltrådt i den redegørelse, der foreligger fra kammeradvokaten. Der rejser hr. Guldberg spørgsmålet om punkt 3 i underbilag 1 til bilag 1, som er vedhæftet udvalgets betænkning, hvori der står:

„Der er enighed om, at lovforslaget ikke i sig selv indebærer ekspropriation af rettigheder efter A. P. Møller-bevillingen, men at der ved administrationen af loven og det hertil knyttede bevillingssystem må tages nødvendige og rimelige hensyn til A. P. Møller-selskabernes muligheder for og interesse i afsætningen af de produkter, som måtte findes i undergrunden, jfr. herved også den med bevillingshaverne indgåede samarbejdsaftale af 17. februar 1972“.

Jeg vil meget gerne understrege, at jeg føler mig forpligtet af dette punkt 3 og ikke kunne have noget som helst ønske om ikke at overholde de betragtninger, der er markeret i punkt 3.

Jeg vil gerne i forbindelse med de af hr. Morten Lange fremsatte betragtninger sige, at det for mig væsentlige er, at allerede givne rettigheder accepteres, men at man ikke med denne lovgivning finder anledning til at udvide et rettighedsomfang på et helt andet grundlag end det oprindeligt givne.

Guldberg: Jeg vil gerne takke handelsministeren for en efter min opfattelse utvetydig erklæring. Jeg vil i øvrigt gerne præcisere, at jeg mener nu ikke, det er et lille hjørne, men det behøver vi jo ikke at diskutere, for det er i hvert fald relevant. Jeg mener ikke, det er noget lille hjørne, for sagen er jo den, at det er muligt, denne lov får anvendelse på importeret gas, og det kan man da ønske sig, men det mest nærliggende og formentlig det område, hvor denne lov kommer til at arbejde i praksis, vil blive gas produceret på dansk område og på dansk sokkelområde, og det vil sige, at det problem, vi snakker om her, sandsynligvis i hvert tilfælde lang tid fremover vil være et problem, der hænger sammen med næsten alt, hvad denne lov kommer til at arbejde med i praksis. Derfor har jeg svært ved at kalde det et lille hjørne.

Hvad angår utvetydigheden, vil jeg gerne have noteret, også af hensyn til handelsministerens forståelse af det, at handelsministerens fremsættelsestale er en hensigtserklæring; det er klart, og det tager vi da alle sammen til efterretning som et udtryk for handelsministerens pæne hensigter på dette område. Men punkt 3 er en konstatering af, at der ligger nogle forpligtelser, og det går altså det stykke videre. Det er det, jeg gerne ville have frem, og jeg har altså ment, at handelsministeren burde lade disse ting komme frem, og vil også med henblik på en anden gang gerne sige, at jeg ville mene, det var rigtigt, at sådanne oplysninger kom frem direkte. Handelsministeren kan have haft den opfattelse, at det var dækket af hans fremsættelsestale; det er altså ikke min opfattelse, og det er det, der fører til, at jeg gerne

[Guldberg.]

vil sige, at jeg synes, sådan noget hører hjemme i de oplysninger, vi skal bruge.

Til slut kun den bemærkning, at jeg tror, vi nogenlunde har fundet en rimelig ordning på dette. Det, der i høj grad har ligget bag mit indlæg i denne sag, har været dels det, vi nu har snakket om, dels noget andet, som er et princip — og det synes jeg også man eng imellem skal have lov at have. Staten optræder jo i mange forhold og med mange hoveder: staten kan optræde som kontrakt-partner og som lovgiver, og jeg tror nok, at i det parti, jeg tilhører — men jeg er ikke sikker på, at vi adskiller os så meget fra andre i dette princip — har vi i hvert tilfælde i princippet en følelse af, at vi, der på en eller anden måde er med til at beslutte, hvad staten skal og ikke skal, har en forpligtelse til at sørge for, at staten ikke optræder med to hoveder og afslutter aftaler som kontrakt-partner, som den bagefter gennem lovgivningen enten søger at frigøre sig for eller at forandre. Det er efter min opfattelse i strid med noget grundlæggende, og det er årsagen til, at jeg gerne har villet helt til bunds i denne sag.

Handelsministeren (Erling Jensen): Jeg synes, jeg skylder hr. Guldberg dels at takke ham for hans bemærkninger nu, dels at fjerne ordet „lille“ og nøjes med at sige, at der er tale om et hjørne, så er vi hinanden det nærmere.

Dernæst er det mig meget magtpåliggende at sige, at hr. Guldberg og jeg er til 100 pct. enige om, at begrebet magtfordrejning er ubehageligt, uanset i hvilken form det måtte forekomme, og at der bestemt ikke hos handelsministeren eller i handelsministeriet i det energipolitiske udvalg, der har beskæftiget sig med dette, nogen sinde har været tanker fremme om en nok så lille form for magtfordrejning.

Endelig vil jeg gerne have lov til at glæde mig over, at det ser ud til, at vi kan finde en fornuftig udbygning af en lovgivning, som i dag starter på et beskedent grundlag, men som utvivlsomt vil kunne blive af afgørende betydning for Danmarks energiforsyning i årene, der kommer.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1, ændringsforslag nr. 1 om indsættelse af en ny paragraf, § 2, ændringsforslag nr. 2, § 3, således ændret, og §§ 4-8 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. (Kildeskat).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 217) findes i tidenden sp. 4997, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 2079).

Der var stillet 14 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stille ændringsforslag.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af ligningsloven [af Lembourn m. fl.].

(Første behandling af lovforslaget (nr. 236) findes i tidenden sp. 6097).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ove Hansen: Mit partis ordfører, hr. Hans Lund, kan desværre ikke være her i øjeblikket, og derfor skal jeg her ved anden behandling komme med nogle bemærkninger til lovforslagene og til det, vi har drøftet under udvalgsarbejdet.